

MENÜ

Damağınıza
Dimağınıza
Lezzetler

- ŞİNASİ DEVELİ'YE VEDA • MERSİN'E YOLU DÜŞEN GEZGİN • HUDUT DIŞI ÖYKÜLER
- LEFTER • MAYA GÖÇ(MEN) HİKAYELERİ • MAHALLENİN ORTA YERİ FESTİVAL
- İKLİMLE DÖNÜŞMEK • DÜNYANIN GİDİŞATI VE BİR KILAVUZ DENEMESİ
- ETKİNLİKLER • KÜLTÜRHANE'DE SINEMA

PROFİTEROL SAYISI MART 2020

Katkıda Bulunanlar:

Aysun Koç Aydoğan, Bediz Yılmaz,
Burçak Görel, Galip Deniz Altınay,
Kader Çetintaş, Mithat Fabian Sözen,
Mehmet Oktay Buga,
Özlem Özgür Arkan, Ulaş Bayraktar

İmtiyaz Sahibi:

Ayraç Kafe Eğitim Organizasyon
Tic. ve San. Ltd. Şti. adına
Sahibi: Ulaş Bayraktar

Adres: Güvenevler Mahallesi 18.Cadde
Düzgün Sitesi C Blok Dikenliyal
33090 Yenişehir/Mersin
Telefon: 0324 422 64 14

Tasarım

Nilgün Yardımcı

Yayın Türü

Kültürhane'nin süresiz ve ücretsiz
yayıdır.

Kapak Resmi

Ekin Hamiş

Karekod Kullanımı:

Sayfalarımızda yer alan karekodları
kullanarak, okuduğunuz yazının video
kaydına ulaşabilirsiniz.

Karekod Nasıl Kullanılır?

Telefonunuzun kamerasını açın,
karekoda doğru çevirin. Ekrana gelen
bildirimi tıklayın.

www.kulturhane.org adresinden
yayınımızı dijital olarak görüntüleyebilirsiniz.

 kulturhanemersin

 kulturhane.mersin

 Mersin Kulturhane

 kltrhn

 kulturhane.org

4	Hane'den kısa kısa
5	Yumuktepe Kent Sohbetleri / Şinasi Develi'ye veda
6	Mersin'e yolu düşen bir gezgin: Florian
7	Hudut Dışı Öyküler: Kültürhane'nin sınır tanımadığı etkinlik
8-9	Lefter Küçükandonyadis: "Billahi Mersin'e Hayranım"
10-11	Kültürhane lezzetleri
12-13	Maya Göç(men) Hikayeleri
14-15	Paylaşmanın Sanatı ve Zanaatı Festivali
16	Caretta / İklimle Dönüşmek
17	Sakin Köşe / Dünyanın gidişatından kaygı duyanlar için bir kılavuz denemesi
18	Etkinlikler
19	Kültürhane'de Sinema
20	Bir eşik mekan olarak Kültürhane

Eğer Mersin'de sahilde yürüyecek olursanız, günün hangi saati olursa olsun balıkçılar görürsünüz; kayalıklar da zar zor ayakta duran ya da kıyıda portatif sandalyelerinde muhabbet eden balıkçılar.

Sadece nadiren oltalarını denizden balıkla çektiklerine şahit olursunuz. Oltalar ekseriyetle boş dönse de balıkçıların sayısı azalmaz pek. Balık tutmak için orada olduklarını değil de tefekkür ettiklerini, başka bir şeyleri beklediklerini, bir şeyleri hatırdan tutup, başka şeyleri unutmaya çalıştıklarını düşünürüm. Ama güneşi onlar batırır, onlar güneşin doğuşuna tanıklık eder. Balık tutmasalar bile denizin, gökyüzünün en cömert duy(g)usal nimetlerinin ayrıcalıklı tanıklarıdır onlar. O yüzden de bize benzetirim biraz pek balık tutmayan bu balıkçıları...

Biz de aslında "yiyecek ağırlıklı hizmet veren bir kafeterya (kita-p-kafe)" işletiyoruz ya kağıt üstünde. Ama kimse için sır değil herhalde artık: Esas meramımız bu olmadı hiç. Nasıl ki Mersin sahilinin balıkçıların esas derdi çok çok balık tutmak değilse, biz de kafe işletmecileri olarak çok satış yapalım, çok çok gelir elde edelim derdine düşmedik hiç.

Biz yiyecek, içecek tüketelim, satalım diye değil, birlikte olalım, hep beraber üretelim, diye açıyoruz Hanemizin kapılarını her sabah. Yazıyoruz, çiziyoruz, söylüyoruz, düzenliyoruz...

Sadece Hanenin daimi ekibi de yapmıyor bunu. Hep birlikte yapıyoruz; kentimizden, diğer illerden hatta ülkelerden bir sürü dostumuzun, hocamızın sesine, sözüne de aracı olmaya çalışıyoruz.

Ve şimdi elinizdeki bu sayfalarla yeni bir mecra yaratıyoruz artık bu paylaşım ve aktarım meşgalemize.

İstedik ki birlikte üretip, paylaştıklarımız sadece hafızamızda, sanal alemde kalmasın, yazıya, kağıda dökülsün, elden ele dolaşsın. European Endowment for Democracy'nin de desteğiyle bundan böyle Kültürhane'de, kentimizde ve hatta gezegenimizde olanlardan da bir demet seçkiyi damağınız için hazırladıklarımıza katık edecek, dimağınıza sunacağız. Bir dergi kadar iddialı değil; biraz daha kapsamlı bir menü en fazla...

Bu ilk sayıdan itibaren her ay menümüzü böyle böyle güncellemeye çalışacağız. Meramımız; Kültürhane'de, Kültürhane sohbetleri, dinletileri, gösterimleri ve festivallerinde paylaştıklarımızı bir de yazılı olarak kayda düşmek. Paylaşımı paylaşmak yani amacımız. Çünkü burası bir bostan, umut bostanı dedik ama umut veren değil, umut etmeyi öğreten bir bostan. Çünkü biliyoruz artık biz nerede berabersek umut orada...

Madem balıkçılarla başladık denizcilerle bitirelim...

VIYA BÖYLE!

DEMOKRASİNİN MÜZİĞİ: ÇOK SESLİ KOROLAR

Mersin Oda Korosu'nun kurucusu ve şefi Engin Aktuğ, Kültürhane'de çarşamba günleri gerçekleştirdiği "Müziği Anlamak" etkinliklerinde "demokrasinin müziği" olarak tanımladığı çoksesli koroları anlattı. Aktuğ'a Mersin Oda Korosu'ndan koristler de canlı performanslarıyla eşlik etti.

SANAT VE SANATÇININ HALLERİ KÜLTÜRHAİNE'DE BULUŞTU

K2 Çağdaş Sanat Derneği'nin koordinatörlüğünde ve Kültürhane'nin katkılarıyla Mersin'de yürütülen "daires Konuk Sanatçı Programı" başlıklı proje kapsamında sanatçılar geçtiğimiz haftalarda Kültürhane'de biraraya geldi. Proje kapsamında önce Kültürhane'de bir söyleşi düzenlendi. Etkinlikte konuk sanatçı Murat Germen'in yanı sıra, Eyhan Çelik, Rafet Arslan ve Sinan Kılınç'ın çeşitli eserleri ve eserlerin üretim süreçleri incelikleri dinleyicilerin de katılımıyla ele alındı ayrıca Türkiye'de sanat ve sanatçı olmak farklı deneyimler üzerinden tartışıldı.

Sanatçıların, mevcut yaşama ve çalışma ortamlarının dışında bir yerde konuk olarak belirli bir süreliğine yaşayıp üretim yapmalarına olanak sağlamayı hedefleyen program kapsamında Mersin'de biraraya gelen ve birlikte vakit geçiren sanatçıların dört günlük çalışması kolektif bir sergiye dönüştü. "Mersin'e Dair" adı verilen sergi, Mersin'in önemli gündemlerini ve sorunlarını kolektif bir yaratıcı süreçle ortaya koydu.

Dört gün gibi kısa bir süre içerisinde kent hafızasına önemli kavramlar ve değerler kazandıran sergi, iş birliği ve kolektif çalışmanın gücünü de ortaya koydu. Son ürünü değil, üretim sürecinin kendisini merkezine alan bu yaklaşım, 'daires' programı ve konuk sanatçılarıyla işbirliğinin gücünü farklı şehirlere taşımaya devam edecek.

METROPOL VE GÜNEYKENT: 30 YILLIK BİR MUHASEBE

Kültürhane, Mekânda Adalet Derneği ile yürüttüğü ortak çalışma sonucu hazırlanan ve büyük ilgi çeken Metropol ve Güneykent videolarının gösterimine ev sahipliği yaptı. Gösterimin ardından Mekânda Adalet Derneği Kurucusu Yaşar Adnan Adanalı, Güneykent projesinde de görev alan Şehir Plancısı Remzi Sönmez ve Mimar Esra Şahin Burat'ın katılımıyla söyleşi düzenlendi.

"MERSİN'İN BELLEĞİ" ŞİNASİ DEVELİ'YE VEDA

Mithat Fabian Sözman

Mersin'in asırlık çınarı Avukat Şinasi Develi'yi kaybettik. "Mersin'e dair ne varsa başında ve içinde olan" Develi'nin hayatı Mersin için düşünmek, araştırmak ve yazmakla geçti. Haliyle arkasında önemli bir miras da bıraktı.

Ailemin kitaplığının dehlizlerinde ona rastladığımda ne kadar sevindiğimi dün gibi hatırlıyorum. Doğduğum büyüdüğüm kentin tarihine meraklı bir çocuk olarak nihayet her gün geçtiğim caddelere, mahallelere dair bir şeyler okuyabilecek; sokakları dolduran birbirinden farklı insanların geçmişini daha yakından tanıyabilecektim. Sevincimin kaynağı Düünden Bugüne Mersin adlı kitap ve yazar Şinasi Develi'ydı. Herhalde içindeki en sıkıcı ansiklopedik bilgiyi dahi atlamadan hızlıca bitirmişimdir kitabı. Artık Mersin'e dair açılacak her bahiste yâd edilecek bir yazar vardır benim için ve o günden sonra da şehre dair ne öğrenmek istesem karşıma onun imzası çıkacaktır. Benimle aşağı yukarı aynı his ve tecrübeyi paylaşan çok sayıda Mersinli olduğuna eminim.

Şinasi Develi'nin bıraktığı o "kent araştırmacılığı" mirasını en önde omuzlayanlar Kültürhane'de, Ziya Aykın'ın Yumuktepe kent sohbetindeydi. Konu elbette 22 Ocak'ta 100 yaşında kaybettiğimiz Develi, konuk ise "Bana Mersin tarihini araştırmayı aşıl原因 Şinasi Develi'dir" diyen İrfan Tümer'di. Ancak izleyenler arasında da başta oğlu Ethem Develi olmak üzere çok sayıda değerli isim vardı. Bir başka deyişle kentin en önemli bilgi hazinesine dair en güvenilir kaynaklar oradaydı. Ne mutluluk!

Şinasi Develi'yi asırlık bir çınar yapan çok sayıda özelliği var ve söyleşi boyunca anlatılanlardan anlıyoruz ki hiçbirinde sıradanlıkla yetinmemiş...

"Eski Mersin'in son temsilcisi"

Avukat... 1948'de başladığı mesleğinde sadece nasıl dava kazanılacağını bilen başarılı bir avukat değil, aynı zamanda 10 yıl baro başkanlığı yapan, bugünkü Avukatlık Yasası'nın hazırlandığı komisyonda görev alan, polis tarafından yerde sürüklense de meslektaşlarını, avukatlığı savunmaktan geri durmayan, 72 yıl boyunca mesleğe devam eden, 100 yaşında avukat olarak hayata gözlerini

yuman bir hukuk insanı...

Yazar... Mersin'in tarihine ışık tutan 6 kitabıyla birlikte kendisinden sonra gelenlere de ilham veren, kentin en önemli eksikliklerinden biri olan vakanüvisliği bizzat üstlenen, on yıllar boyunca gazete, dergi ve internet sitelerinde makaleler kaleme alan bir araştırmacı...

Fotoğrafçı... Çocukluğundan itibaren Azakhan'da, kentin önde gelen tüccarlarının yanında çalışan ve bir yaz burada kazandığı paranın neredeyse tamamını o dönem için vizyoner ve cesur bir şekilde fotoğraf makinesine yatıran, kitaplarındaki fotoğrafların çoğunun sahibi, kendi deyimiyle "Mersin'in 2. amatör fotoğrafçısı..."

Partiler üstü bir siyasi... Halkevleri kapatılırken son evrakların teslim edildiği "yediemin"... Bunun dışında 1957 seçimlerinde milletvekilliğini küçük bir farkla kayıran, 3 dönem belediye meclis üyeliği yapan, Okan Merzeci döneminde belediye başkan vekilliğine getirilen, Rusya gezisi sırasında Nâzım Hikmet'in mezarını ziyaret ettiği için* polis tevkifine uğrayan siyasetler ve kurumlar üstü bir figür...

Yeter mi yetmez elbette, Semih Vural'ın dediği gibi "Mersin'e dair ne varsa başında ve içinde olan" Şinasi Develi, yine ardından sıkça söylendiği gibi "kentin belleği", "eski Mersin'in son temsilcisi" idi.

Adı yaşmalı ve yaşayacak mutlaka ama nasıl? Bu kent ona borcunu nasıl ödeyebilir? Sohbet sırasında bu da gündeme geldi ve sanırım bu konuda önümüzdeki günlerde bazı adımların atıldığını göreceğiz. Koca kentte Mersin için yazmayı, Mersin'i araştırmayı ilk önemseyen ve bunu hayatı boyunca sürdüren Şinasi Develi'nin, kitaplığında ona rastlayan bir zamanın çocukları dahil tüm Mersinlilere vasiyeti bu olsa gerek.

*Teyidi imkânsız ama Nâzım Hikmet'in mezarını ziyaret eden ilk Türk olduğu söylenir.

BİR FRANSIZ VE MERSİN'İN MAZİSİNE FRANSIZ KALMAK

Ulaş Bayraktar

Elinde iki deste fotoğraf; fotoğrafların çekildiği yerlerin şimdiki halini çekmeye niyetliydi. Yüzyılların hafızasını taşıyan Paris gibi bir kentten gelen birisi için öngörülemez bir zorluk bekliyordu Mersin’de onu...

Florian 30’lu yaşların ortasında, kendini aramak için yollara düşmüş bir Fransız. Eşinden ve işinden ayrıldıktan sonra biraz kendini dinlemek, kendine yaklaşmak için uzaklara yönelmiş. Uzak Doğu’ya giderken Ortadoğu’dan geçecek elbette. Bunu duyan babası onun doğumundan önce çıktığı yolculuğu paylaşmış. Çektiği Mersin fotoğraflarını da göstermiş. Belli ki uzaklara ilk adım atılmadan baba oğul böylece birbirine yaklaşmış.

Florian’ın yolu da bu nedenle geçtiğimiz aylarda Mersin’e düştü. Elinde iki deste fotoğraf; fotoğrafların çekildiği yerlerin şimdiki halinin resimlerini çekmeye niyetliydi. Niyet güzel de yüzyılların hafızasını hala dipdiri taşıyan Paris gibi bir kentten gelen birisi için öngörülemez bir zorluk bekliyordu Mersin’de onu. Fotoğrafı çekilen yerlerin birçoğunu teşhis edecek kişileri bulmakta bu kadar zorlanacağını tahmin edemezdi. Artık Mersin Fuarı’nı hatırlayanların sayısı epeyce azalmış olsa bile, Fuar kapısının olduğu yeri bul-

mak zor olmadı. Zübeyde Hanım’ın heykeli de kolayca teşhis edildi ama fotoğrafını çekmeye çalıştığı heykelin hemen arkasının valinin lojmanı olduğunu nereden bilecekti Flo? Hızla gelip onu sorgulamaya başlayan polisler sayesinde her yerde rahat rahat fotoğraf çekemeyeceğini de anlamış oldu.

Bir fotoğrafta İçel Apartmanı’nın tabelası görülmüyordu. Bu adı taşıyan iki apartman olduğu için onu bulmak da zor olmadı. Fakat diğer fotolar üzerine yapılan uzun uzun tartışmalara sebep ve şahit oldu. Resimleri gösterdiklerinin bir kısmı o yerleri teşhis edemezken, bazı yerler üzerine de çelişkili yorumlar yapıldı. Bu tartışmalar da öyle sıradan Mersinliler arasında değildi; öyle ki kentin kadim sakinleri, kente dair belgeleme ve araştırma yapanlar dahi fikir ayrılıklarına düştüler. Hele bir karede gözükten kubbeli yapının kentte var olup olmadığı bile tartışma konusu oldu.

Velhasıl bir Fransız’ın kendine doğru çıktığı yolun Mersin’e düşen kısmı hafıza-i şehrin de nisyan ile ne kadar malul olduğunu göstermiş oldu. Biz de böylece bir Fransız sayesinde yaşadığımız kentin hafızasına ne kadar Fransız kaldığımızı anlamış olduk.

Normal elbette bu kadar genç ama hızlı gelişen; göçlerin daimi bir istikameti olmuş, kent belleğini önemseyen bir yönetimden mahrum bir kentin hafızasının da malul olması...

Ashında elinizde tuttuğunuz bu yayın ve bununla bağlantılı çalışmalarımız hatta Kültürhane’nin başlıca varoluş ve işleyiş ilkelelerinden biri bu hafızayı diriltmek, taze tutmak. Bu sayfalarda bu meramımıza illa ki bol bol yer vereceğiz.

Yolumuz açık, yoldaşımız bol olur umarız.

"DUVARLAR BİZE VİZ GELİR"

Mithat Fabian Sözmen

"Hudut Dışı Öyküler'in sürgündeki yazarları Kültürhane'de bir araya geldi. Yazarlık deneyimlerini konuşan akademisyenler yazmanın kendileri için "Yeni diller, yeni yollar açma süreci" olduğunu söyledi.

Kültürhane, “edebiyat sohbetleri” kapsamında Hudut Dışı Öyküler kitabının barış bildirisi imzacısı akademisyenlerden oluşan yazarlarını ağırladı. Kültürhane’nin sürgündeki kurucularının birinin editörü, çoğunun yazarı olduğu kitabın konuşulduğu etkinlikte ihraç ve sürgün sürecinin yazma deneyimine etkileri aktarıldı.

Telekonferans yöntemiyle gerçekleştirilen ve kitabın editörü Hakan Mertcan’ın “Düvarlar bize viz gelirin karşılığı” olarak tanımladığı etkinlikte yazarların sözlerinden öne çıkanlar şöyleydi:

Hakan Mertcan: Bir araya gelince kendimizi bulduk. Konuşma ihtiyacı, yaşadıklarını birbirine anlatma ihtiyacı, “sen de mi bunları yaşıyorsun” şaşkınlığı. Yarayı sağaltma... Anlattıkça rahatlama, sana musallat olmuş karanlıktan, bulutlardan kurtulmak... Bu illa yazılmalıdır dediğimiz durumlar, hisler vardır ya yani sanki biz onu anlatmazsak belki de hiçbir zaman anlatılmayacaktır o, böyle bir his de vardı.

Bediz Yılmaz: Bazı kitaplar insanın kendinden taşanları bir yerde biriktirmek için herhalde. Bizim kitap, okurdan da bağımsız bunları söyleme ihtiyacımıza denk düştüğü için önemli. Önce kendimiz için yazdık, önce kendimizi ifade etmek, duygudaşlarımızı bulmak, belli açılardan yalnız olmadığımızı görmek...

Melehat Kutun: Kitabın en önemli güzelliklerinden birisi bize, formel anlatımın donukluğunun ve çıplaklığının dışında anlatılamayanın anlatısı olarak edebiyatı bir sığınak şeklinde kullanma ola-

nağını vermesiydi. Bu süreç attığımız imza metninin her defasında ne kadar değerli olduğunu da hatırlayarak insanın kendi dilinde konuşmasının ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bu çalışma, dilin kendi içinde, tüm duygusuyla, rengiyle ruhuyla konuşabilmeyi ve ifade edebilmeyi özlediğimiz için çok kıymetliydi.

Eylem Çamuroğlu Çığ: Farklı coğrafyalardan birçok acıya tanıklık ettik, bu yüzden dışarı çıkmak isteyen bir sürü öykü olduğunu fark ettim. Olabildiği kadar onları aktarmaya çalıştım. Tarihe not düşmek, yaşananları bir parça kayıt altına almak gibiydi. Kendi dilimizi çok özleyorsunuz, ana dil büyük bir sığınakmış. O yüzden yazmaya çalıştığınızda yuvaya dönmek gibi hissediyorsunuz ve çok heyecanlanıyorsunuz.

Bermal Aydın: Diğer arkadaşların yazdıklarını da görünce dedim ki akademide harcanmışız galiba. Hepimizin üç aşağı beş yukarı aynı hislerden geçtiğini, aynı yalnızlığı hissettiğini gördüm. Farklı coğrafyalardayız ama yalnız değiliz... Yazdıktan sonra rahatladım, zehri akıtmak gibiydi.

‘Hudut Dışı Öyküler’in yazarları

Nota Bene Yayınlarından çıkan Barış Akademisyenlerinden Hudut Dışı Öyküler kitabında Hakan Mertcan, Eylem Çamuroğlu Çığ, Yase-min Karaca, Selin Çakmaklı, Habibe Şentürk, Aydın Bayad, Nil Mut-luer, Kıvanç Ersoy, Meral Camcı, Zafer Yılmaz, Bediz Yılmaz, Bermal Aydın, Meltem Gürle ve Melehat Kutun’un öyküleri bulunuyor.

TARİHTE BU AY

17 Mart 1923

Gazi Mustafa Kemal ve eşi Latife Hanım Mersin'i ziyaret etti, Millet Bahçesinde Mersinlilere hitapta bulundu.

Mart 1925

Hükümet binasında çıkan büyük yangında nüfus ve tapu kayıtları yandı.

6 Mart 1929

Mersin Ticaret Bankası 100 bin lira sermaye ile kuruldu.

11 Mart 1936

İleri Okulu'nun temeli (Kışla karşısında sonra TRT sokağı olarak anılan sokakta bir evin üst katında) atıldı. (Cumhuriyet döneminde Mersin'de ilk yapılan okul binası) Maarif Müdürü Nahit Cemal B. bu okulun ileride Mersin Lisesi olacağını söyledi.

29 Mart 1936

Mersin İdman Yurdu, sokak koşusu ve Viranşehir'e gidip gelme bisiklet yarışı yapıldı.

21 Mart 1958

Onanımı biten Müftü Camisi ibadete açıldı.

1 Mart 1960

Asya Oteli, 60 yataklı SSK Hastanesine dönüştürüldü.

7 Mart 1985

Güneykent Toplu Konut projesi onaylandı.

13 Mart 1989

Mersin Deniz Ticaret Odası kuruldu.

9 Mart 1992

Mersin Devlet Opera ve Balesi, Madame Butterfly operası ile açıldı.

21 Mart 2002

Newroz'da çıkan olaylarda 2'si polis 4 kişi yaşamını yitirdi.

28 Mart 2004

Yerel yönetim seçimleri sonucu büyükşehir belediye başkanlığına bir kez daha Macit Özcan getirildi.

LEFTER'İN MERSİN GÜNLERİ: “BİLLÂHİ MERSİN'E HAYRANIM”

Mithat Fabian Sözmen

Futbolumuzun en büyük yıldızlarından Leter Küçükandonyadis'in 35 yıla uzanan kariyerinde Mersin de önemli bir yer tutuyor. Şehrimize iki kez gelen Leter, başına gelen korkunç bir hadiseye rağmen Mersinlilere sevgisini hiç yitirmedi.

Sanatçılar vardır, siz onların varlığının dahi dünyaya bir armağan olduğunu düşünürken onlar sizi daha fazla memnun etmek için üretir dururlar. Futbolumuzun en büyük yıldızlarından “Ordinaryüs” lakaplı Leter Küçükandonyadis bunlardan biriydi. Onun 4 nesillik futbol yaşantısı, bir gezginin uğradığı kentlere yaptığı jestlerle dolu serüvenleri gibidir.

Büyükada'da başlayıp Taksim'de profesyonelleşen, Diyarbakır'daki 4 yıllık askerliği sırasında onu “Şarkın en ünlü futbolcusu” yapan, askerlik sonrası her şeyiyle özdeşleşeceği Fenerbahçe'de devam eden futbol hayatı, saha içi ve kulübede 35 yılı devirdiği gibi Floransa'dan Nice'e, Atina'dan Güney Afrika'ya kadar uzanır.

Tüm bu mesafeler uçak korkusu olan biri için hiç fena değil ama o yine de mümkünse arabasına binmeyi tercih ederdi. Tıpkı 1965 yazında Mersin'e gelirken olduğu gibi...

Leter'in, Çukurova İdman Yurdu (MİY'in o dönem bir süreliğine kulandığı ad) ile antrenörlük görevi için anlaşması sonrası kenti bir heyecan dalgası sarmıştı. Gazeteler binlerce Mersinlinin Leter'i “Bir kral gibi karşılamak üzere hazırlandığını” yazarken Leter ise yöneticilerden karşılama töreni yapılmamasını rica etmişti. Nitekim arabası Konya yolunda arıza yapınca bu ricası fiilen gerçekleşmiş; davulla zurnayla geceli gündüzlü nöbet tutan Mersinliler, kente 1 gün rötarlı gelen Leter'e arzu ettikleri teveccühü gösterememişti.

Mersin ekibi, Leter'le tarihinde ilk kez 1. Lig'e çıkmayı hedefliyordu. Sezon sonunda bu hedef kıl payıyla kaçacaktı ama çok daha acı başka bir olay yaşanacaktı.

Disiplinsiz davranışları gerekçesiyle kadro dışı bırakılan kaleci Yusuf'un doldurduğu lokantacı Fikri Özkörüklü, 20 Şubat 1966'da Leter'i bacağından bıçakladı. Mersinlileri utanca boğan bu olay sonrası halk, Özkörüklü'nün sahibi olduğu Cancan Lokantası'nı tahrip ederken kaleci Yusuf ise linç korkusuyla Ankara'ya sevk edildi.

Leter üzgündü ama maalesef bu tip olaylara da alışkındı.

1955'in meşum 6-7 Eylül'ünde bir Büyüka-da Rum'u olarak onun evi de saldırganların hedefi olmuştu. Taşlar, boyalar atılmış, bağırılıp çağırılmıştı... Leter, tüm gün eşinin ve kızlarının da bulunduğu evinde silahıyla nöbet tutmuştu. Leter saldırganların hepsini tanıyordu ama hiçbirinin ismini polise vermedi. Hatta bu olay sonrası yaptığı açıklamalarda 6-7 Eylül'ün toplumun geneline mal edilmemesi gerektiğini söyledi. Tabii bu tavırda Leter'in yüce gönüllülüğü kadar Türkiyeli bir Rum olarak öğrendiği doğal bir temkinliğin de payı vardı. Tüm soranlara yanıt kabilinden “Bana bunları sorma. Başımı belaya sokacaksın. Tamam sürdüler, babamı da üzdüler.

Hâlâ ağlarım babamın anlattıklarına. 6-7 Eylül'de yaptıkları ayıp değil mi? Olmaması lazımdı değil mi? Nesini konuşacağız” dediği kayıtlara geçmişti.

Mersin saldırısı sonrası yaklaşımı da buna benzerdi. Sanki saldırıya uğrayan o değilmişçesine herkesi teskin etmeye uğraşıyordu. “Yöneticilerin ve çocukların bunda ne kabahati var. Mersinliler hakikaten insan kişiler. Ben, bir doldurulmuş kurban gittim” dediği yetmeyecek, dönemin valisi Ethem Boysan'a iyileştikten sonra takımı çalıştırmaya devam edeceğinin sözünü verecek hatta saldırganın zarar görmemesi işini de üzerine alacaktı: “Hastaneden çıkınca ilk işim Fikri'yi ziyaret etmek olacak... Lokantayı tamir ettirin ve açın. İlk müşteriniz ben olacağım. Sizlere eski itibarnızı iade ettirmek benim için bir görev olmuştur.”

Leter hakikaten de Mersinlilere hiç kızmadı. Yönetimin “işlerine müdahalesinden” şikayetçi, sezon sonu ayrılırken de şu dörtlüğü okudu ve Mersin'e bir jestle veda etti:

“Topu görünce oynar kanım,

Hemen sarsılır dört bir yanım,

Varmayın artık üstüme,

Billâhi Mersin'e hayranım.”

Atıştırma malikar

- Kaşarlı tost..... 9₺
- Beyaz Peynirli Tost..... 9₺
- 3 Peynirli Tost..... 10₺
- Karışık Tost..... 12₺
- Peynirli Soğuk Sandviç..... 12₺
- Peynirli/Jambonlu Soğuk Sandviç..... 13₺
- İçli Köfte (Adet)..... 3₺
- Sarma (8 Adet)..... 10₺
- Makarnalar..... 16₺
- Domatesli Makarna..... 16₺
- Kremalı Makarna..... 16₺
- Güne Özel..... 16₺

Tuzlular

- Günün Böreği..... 8₺
- Poğaç (Adet)..... 2,5₺
- Kurabiye (Adet)..... 2,5₺

AYIN TATLISI
PROFİTEROL
12₺

Salatalar

- Akdeniz..... 17₺
- Ton Balıklı..... 22₺
- Hellim Peynirli..... 22₺
- Kinoa Salatası..... 22₺

Tatlılar

- Mozaik Pasta..... 12₺
- Tiramisu..... 12₺
- Cheesecake..... 15₺
- Günün Keki..... 10₺
- Magnolia..... 12₺

Soğuk içecekler

- Menta Gazoz..... 5₺
- Limonata..... 13₺
- Reyhan Şerbeti..... 9₺
- Smoothie..... 13₺
- Muzlu Süt..... 12₺
- Sade Soda..... 4₺
- Meyveli Soda..... 5₺
- Churchill..... 6₺
- Su..... 2₺

Sıcak içecekler

- Sahlep..... 13₺
- Sıcak Çikolata..... 13₺
- Ballı Tarçınlı Süt..... 13₺

1 gün önceden
sipariş verdiğinizde
kurabiye, kek ve pasta
siparişlerinizi
seve seve hazırlarız.

Kahveler

- Türk Kahvesi..... 8₺ - 12₺
- Demleme Kahve..... 10₺
- Zapatista Kahve..... 10₺
- Americano..... 9₺
- Espresso..... 8₺
- Cappuccino..... 12₺
- Caffe Latte..... 12₺
- Latte Macchiato..... 12₺
- Buzlu Kahve..... 13₺

Çaylar

- Hopa Çay..... 3₺ - 6₺
- Bitki Çayları..... 10₺
- Ada Çayı..... 10₺
- İhlamur..... 10₺
- Yeşil Çay..... 10₺
- Kış Çayı..... 10₺

BİR KIRIK MOZAIĞIN PEŞİNDE KEFERKERMİN'DEN KÜLTÜR HANE'YE UZANAN BİR GÖÇ AHMAD HAJTAHA'NIN HİKAYESİ

Burçak Görel

Farklı dinlerden, milletlerden ve düşünceden insanlardık. Çok farklıydık, ama bu farklılığı önemsemiyorduk. Adeta bir mozaik gibiydik. Ama bir gün köyümüzün üzerinde bir silah patladı ve o mozaik kırıldı.

Kültürhane bu hafta, Maya Derneği'nin 'Göç(men) Hikayeleri' serisinin ilkinde ev sahipliği yaptı. Etkinlikte Mersin'de uzun yıllardır birlikte yaşadığımız göçmenlerden yalnızca biri olan Ahmad Hajtaha Suriye'den Mersin'e uzanan hikayesini ve yaşadıklarını paylaştı. 'Hemşerilerimizi ağrlamak, tanımak ve hikayelerini dinlemek' fikriyle ortaya çıkan bu etkinlikte Hajtaha, hikayesi ile dinleyenlerin savaş, savaş içinde kalmak, yerinden edilmek, göç ve daha birçok kavramı yeniden sorgulamasını sağladı.

Suriye'de, Halep'in kuzeybatı tarafında kalan, Türkiye sınırına yalnızca 20 km uzaklıkta Keferkermin köyünde başlıyor Ahmad'ın hikayesi... Keferkermin'i Roma zamanına uzanan köklü tarihiyle, ünlü şarap fabrikalarıyla ve tarihi kral mezarlarıyla hatırlıyor Ahmad. Tabii sonrasında şarap fabrikalarının üzerinde gezinen bomba seslerini ve Romalıların ölülerini saklamak için açtığı kral mezarlarının zamanla nasıl ölümden kaçmak isteyenlerin sığınaklarına dönüştüğünü de ekleyerek...

Büyük bir göç, binlerce anı, çokça acı ve umut sığdırdığı hayatında; doğup büyüdüğü köyde kırılıp unutulduğunu sandığı mozaığı hiç beklemediği anda bir 'Umut Adasında' buluşunun öyküsünü anlatıyor Ahmad. Bir de sahip olduğunda ondan başkasına ihtiyaç duymadığı bir dili: sevgi dilini.

Hikayeler, yaşayanına mahsus, en çok da yaşayanının ana diliyle güzeldir. Ahmad'ın hikayesini onun dilinden dinleyelim...

Güller ve zeytin dallarıyla çıkmıştık sokaklara

Arapça 'da kefer: çiftlik, kemim: özüm demektir. Köyüm Keferkernim'de tarımla uğraşır, üzüm ve buğday yetiştirirdik. Üniversite için Halep'e gidene kadar o güzel bir köyde yaşadım. Halep Üniversitesinde Arap Dili ve Edebiyatı okudum. Sınavlarım yoksa mutlaka köyümde olurdum. O zamanlar farklı dinlerden, milletlerden ve düşünceden insanlardık. Çok farklıydık, ama bu farklılığı önemsemiyorduk. Adeta bir mozaik gibiydik. Ama bir gün köyümüzün üzerinde bir silah patladı ve o mozaik kırıldı.

Tarih 15 Mart 2011'di. Arkadaşlarımla Umre'ye gitmek üzere Halep'ten Mekke'ye doğru giden bir otobüsteydik. Yaklaşık 5 dakika sonra şoför radyonun sesini açtı. Radyodaki haberde insanların rejime karşı sokaklara çıktığı söyleniyordu. İlk başta güller ve zeytin dallarıyla çıkmıştık sokaklara. Milyonlarca insandık. Rejim tehlikeyi duyduğu anda orduyu sokaklara dökmüştü.

Bizim başımıza gelmez sanıyorduk

Bu kadarnı beklemiyorduk. Beklediğimiz şey insanların korkması ve susmasıydı. Arap Baharı'nı görmüştük evet ama Suriye'de olmaz, bizim başımıza gelmez sanıyorduk. Umre'den geldikten sonra Suriye'deki durumlar yavaş yavaş kötüleşmeye başlamıştı. Önce insanlar silahsızken sonrasında silahlanmak zorunda kaldı. 2011'in Eylül ayına doğru insanlar korkmaya başladı ve iç göç başladı. 2011 yılından ülkemizi terk etmek zorunda kaldığım ana kadar evimiz bir gün boş kalmadı. Tanıdığımız tanımadığımız insanların evine girdik ve evimizi herkese açtık. Suriye artık çok tehlikeli bir yola girmişti. İnsanlar ya tutuklanacağını ya da öleceğini düşünüyorlardı. Pek çok kişi o anda Suriye'yi terk etmeyi düşünmeye başladı ve sınır ülkelere büyük bir göç başladı. Herkes sıranın kendisine geleceği anı bekliyordu.

Geride bıraktığım insanlar... Onlara ne olmuştu?

O akşam dışardan yağmura benzer sesler geliyordu. Bomba sesleri. Bombalar köyün üzerine yağmur gibi iniyordu. Henüz ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorduk. Köyden Türkiye sınırına 20 dk. sürecek bir yolumuz vardı. Ama maalesef yolumuz 6 saat sürdü. Direk Reyhanlı'ya gitmekten çok dolaştık. Yoldayken hep geride bıraktığım insanları aramaya başladım. Onlara ne olmuştu?

Telefonla kuzenime ulaştığımda savaşın ilk şokunu yaşıyordum. Dört kuzenim ölmüştü. Ben ne yapacağımı bilemedim... 26 Mayıs 2012 tarihinde Sabah saatlerine doğru Türkiye sınırına vardık. Sınırdan geçerken içinde ne olduğunu bilmediğimiz Türkçe belgeler imzalandı. Sonra öğrendik ki yazdığına göre iki yolumuz vardı: Urfa'daki mülteci kampına gitmek ya da Suriye'ye geri dönmek. Urfa'ya gitme kararı aldık. O gece Reyhanlı'da kaldık. Sabah uyanırken tanımadığım birinin telefon konuşmasına şahit oldum. Savaşın ikinci şokunu tesadüfen öğrenmişim. Suriye'de kalan eniştemi kaybetmişim. Üçüncü şok yaklaşık 30 sn. sonra geldi: bir kuzenim Antakya'da bir hastanede ölmek üzereydi. İki seçeneğim vardı. Ya ailemle birlikte Urfa'ya gitmek ve kuzenimi ölümüne bırakmak, ya da kuzenimi kurtarmaya gitmek. Ailemi henüz bir saat önce tanıştığım birine emanet edip Antakya'ya doğru yola çıktım.

Çadırda kalmak, en az savaşta kalmak kadar zordu

Kuzenim yaklaşık bir hafta sonra iyileşti. Onu da alıp Urfa'ya ailemin yanına gittim. Kampta sadece 15 gün kalabildik. Çadırda kalmak, en az savaşta kalmak kadar zordu. Bu şartlarda yaşamaya daha fazla dayanamadık.

Bir arkadaşımın İslâhiye'deki mülteci kampının daha iyi olduğunu duyduk. Arkadaşımın söylediğine göre orada çiçekler ve ağaçlar vardı. Bizim kaldığımız yerde yoktu. Yine zahmetli bir yolculuk sonrasında İslâhiye'deki mülteci kampına vardık. Bir süre de burada kaldıktan sonra 2012 yılının Temmuz ayında şehre yerleştim. O kamptan çıkıp şehre yerleşen ilk mülteci bendim ve İslâhiye'de yaklaşık 1 yıl kaldım. O sırada mülteciler şehre yerleşmeye başlamıştı. Orada birkaç arkadaşımızla bir okul açtık. Sonrasında ekonomik

koşullar nedeniyle okul battı. E sonra biz de battık. Ekonomik sebepler hayatı zorlaştırmaya başladı. Ve ben sonra Mersin'de iş imkanının daha fazla olduğunu duydum.

Maya ve Kültürhane ile ruhum 7 yıl boyunca aradığı şeye kavuşmuştu

Yeni bir iş umuduyla geldiğim Mersin'de 2016-2017 yılları arasında Arapça öğretmenliği yaptım. 2017'de ise öğretmenliği bırakıp Yuva Derneği'nde çalışmaya başladım. Hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Yuva'da çalışırken tanıştığım Volkan arkadaşım beni Maya Derneği ile tanıştırdı. Ve sonrasında Kültürhane ile tanıştım. Şu an bizi bir araya getiren şahane yer. Maya ve Kültürhane ile ruhum 7 yıl boyunca aradığı şeye kavuşmuştu.

Suriye'de yıllar önce kırılan mozaığı

Kültürhane'de buldum

Maya ve Kültürhane, farklı din, dil, millet ve düşüncelere sahip insanların aynı masada oturabildiği yerlerdi. Suriye'de yıllar önce kırılan mozaığı burada buldum. Buradaki iletişim dili benim için çok kıymetliydi. Normal iletişim dillerinin dışında, bir sevgi dili vardı burada. Bu dil sayesinde kusurlu Türkçe ile konuştuğumda bile beni anlayabiliyorlar. Ben de onları anlayabiliyorum. O güzel iletişim dilinin herkese yayılmasını isterim. Dilerim ki günün birinde herkes bu dili konuşabilsin.

Böyle bir dilekle bitirdi Ahmad hikayesini. Hayatın tüm zorlukları ve gereklilikleri karşısında en çok bu dile, bu gibi paylaşım mekanlarına, hoşgörüye ve birlikteliğe ihtiyacımız olduğunun altını çizdi sıkı sıkı. "Bakmayın böyle hüzünlü şeyleri gülerken anlattığıma, şaşırmayın bana. Her defasında üzüleceksem bu benim için hiç kolay olmayacak. O yüzden gülümsemeyi seçiyorum" dedi, arkasında bıraktığı bu büyük hiyakenin ardından, birlikte gülümsemeyi yeniden öğrendiği insanların gözlerinin içine bakarak. Volkan'ın, Bediz'in...

Ahmad Hajtaha'nın hikayesi, söyleşiye katılanları belki de Mersin'de artık onlarla birlikte yaşayan, aynı havayı soluyan aynı derdi paylaşan göçmen hemşerilerine bir adım daha yaklaştırmış oldu. Bir sonraki Göç(men) hikayesinde yeniden buluşmak üzere...

DİKENLİYOL'DAN GEÇEN ÇİÇEK GİBİ FESTİVAL

Aysun Koç Aydoğan

Paylaşmanın Sanatı ve Zanaati Festivali, müşterek bir mekanı festival alanına dönüştürerek ekoloji, sanat ve üretim konusunda çaba harcayan kişiler, üreticiler ve kent sakinlerini farklı etkinlikler yoluyla buluşturuyor.

Umudun festivali olur mu? Mersin'de oldu. Hem de bir yılda iki kez oldu. Kültürhane, ÇİTTA (Çukurova İnsan Tohum ve Toprak Atölyeleri), Maya Demeği el ele verdiler ve paylaşmanın, umudun, sanatın ve zanaatin bir arada, kardeşçe ve kent sakinleriyle birlikte nasıl yeniden üretilebileceğinin yollarını Paylaşmanın Sanatı ve Zanaati Festivali ile ortaya koydular. Mekan olarak da Kültürhane'ye komşu olan ve ona her gün mağrur bakışlarıyla göz kırpan Dikenli-

yol Semt Pazarı'nı seçtiler. Pazarın, kimseciklerin duymadığı sesine kulak verdiler ve dediler ki: "Biz nerede berabersek umut orada!" Hem de mahallenin tam ortasında... Bu çabaya Hollanda Başkonsolosluğu da destek olunca iki gün süren şahane bir festival ortaya çıktı. İkincisinde Mersin Yenışehir Belediyesi'nin de desteklediği festival yaklaşık 1.5 ay gibi kısa bir sürede organize edildi. 2019 yılının bitmesine 1 ay kala düzenlenen 2. Paylaşmanın Sanatı ve

Zanaati Festivali'nin teması ise 'Onarım'dı. Festival iki gün boyunca yaklaşık 2000 kişiye ev sahipliği yaptı. Farklı yaş gruplarından izleyiciler ve üreticiler bir araya gelerek paylaşmanın, üretimin ve birlikte onarmanın kolektif ruhunu yarattılar. Böylece umudun festivali yolculuğuna umudu katlayarak devam etti.

Tüketmek yerine onarmak

Pazar yerindeki konserlerde birbirinden farklı sanatçılar ve gruplar yer aldı. Serdar Keskin, Hollanda'dan gelen Orfeo Trio ve Mersin Oda Korosu şarkılarla festival alanını renklendirdi, Murat Meriç DJ performansıyla kıpır kıpır festival izleyicilerine dansa davet eden bir el uzattı. Çocukların açık havada yaşatlarıyla katıldıkları atölye çalışmaları onların farklı disiplinlerden sanatla buluşmasını ve yeni keşifler yapmasını sağladı. Bir yanda "Bisiklet Akademisi" devam ederken diğer yanda "Tohum Topu" atölyesiyle toprağın sesi festivale taşındı. Jonglörük, tasarım, dikiş, resim, ritm, yaratıcı yazarlık atölyeleri de cabası... Festival alanında ayakkabı onarımından 2. el kitaba, el örgüsünden organik gıdaya kadar farklı alanlarda üretici standları hem kendilerini tanıttı hem de birbirini tanıma ve ziyaretçilerle temas etme şansı elde etti. Kültürhane'de ise festivalle eşzamanlı olarak düzenlenen panellerde esnaftıktan zanaatkarlığa, tarımdan insan ilişkilerine, bedeni onarmaktan ruhu onaran müziklere kadar pek çok farklı başlıkta 'onarım' tartışıldı.

Semt Pazar'ından buluşma mekanına

Dikenliyel Semt Pazarı, diğer mahallelerdeki semt pazarları gibi haftanın bir günü meyve sebze ihtiyacının karşılandığı ve hemen ardından temizlenerek mahalle sakinlerinin otopark olarak kullandığı gri bir beton yığına dönüşüyor. Paylaşmanın Sanatı ve Za-

naati Festivali ise böylesi müşterek bir mekanı bir festival alanına dönüştürerek Mersin'de yaşayan, paylaşmayı önemseyen, kentteki farklılıklara duyarlı, çevre, sanat ve üretim konusunda çaba harcayan kişiler, üreticiler ve kent sakinlerini birbirinden farklı etkinliklerle buluşturuyor. Festivalin gözardı edilemeyecek en önemli özelliği organizasyonunun da adı gibi olması belki... Kültürhane, ÇİTTA ve MAYA Demeği bilgi ve deneyim paylaşımıyla pek çok yerde eşî nadir görülebilecek şekilde ortak bir çabayı birleştirmeyi başardı. Festivalcilerin iki günün yorgunluğuna aldırmadan semt pazarına bıraktıkları civıltının ve dansların neşesi bir sonraki festivale kadar pazar yerini yalnız bırakmayacak. Gri beton bir zeminden renge- renk bir gökkuşağına dönüşen Dikenliyel Semt Pazarı ise şimdi diğer arkadaşlarının sesini duymamızı bekliyor.

Takas Masası

Festivalin en renkli etkinliklerinden biri şüphesiz 'Takas Masası'ydı. ÇİTTA gönüllülerinin oluşturduğu takas masası herkese açık, insanların ihtiyacı olmayan eşyalarını getirip yerine bir başka ihtiyacını alabildiği bir dayanışma ilişkisine dayanıyordu.

40 Yama yüzlerce umut

Festivale katılanlar 15X15 cm ölçüsünde kesilmiş eski kumaş parçalarını panoya gerilen bir beze tutturarak 40 yama oluşturdular. 40 yama daha sonraki etkinliklerde festivalin anısı olarak sergilenecek.

İKLİMLE DÖNÜŞMEK

Özlem Arıkan

Sistemi değiştirmek, ancak kendimizi ve bakış açımızı değiştirmekle mümkün olabilir. Tekil eylemlerimiz kadar ve hatta ondan da öte birlikte değişmekle, birlikte durmakla, buna doğru adım atmakla.

2019'un Eylül'ünden bu yana, rekor düzeyde sıcaklıklar ve kuraklık başlayıp ancak şubat ortasında söndürülebilen kıta yangınlarını izledik. Aynı senenin, Meteoroloji Genel Müdürlüğü tarafından ülkemizde aşırı hava olaylarının en fazla yaşandığı yıl olarak raporlanması ise henüz taze bir bilgi.

Bir biçimde herkesin dikkatini çeken bu haberler, küresel ısınma ve iklim değişikliği ile ilgili kabaca bir fikir edinilmesini de sağladı. Lakin üstümüzdeki tevekkül hali, durumun vahametinin halen pek de anlaşılamamış ya da anlatılmamış (!) olmasına bağlı olabilir.

Dünya liderlerinin ilk önce Kyoto protokolü, ardından da Paris iklim süreci ile bir araya gelmesinin hikâyesi aslında oldukça eskiye dayanıyor ancak atılan "geri" adımlar devletler tarafından pek de ciddiye alınmadığına işaret. Öyle ki protokolün getirdiği değişikliklere uymanın ciddi ekonomik neticelerini fark eden ABD, Japonya, Rusya ve Yeni Zelanda 2019 senesi itibariyle taahhütlerinden geri çekildiler.

Çünkü birçoğumuz için muamma olan bu süreç aslında ekonomik bir sistem dönüşümünün planlanmasına dayanıyor ve sanırım benim en sevdiğim kısmı bu. Zira iklim krizi, küresel bir sistem sorunu ve içinde sistemden kaynaklı diğer tüm sorunları da çözme potansiyelini taşıyor. Bu yüzden sloganvari olmakla beraber "iklimi değil, sistemi değiştir" çözüm olarak söylenebilecek hala en mantıklı şey.

Üstelik bizler safça devletlerin iklim anlaşmasının taahhütlerini yerine getirmelerini beklerken, onlar bu işin de "rant-able" taraflarını çoktan aramaya başlamışlar. Neden derseniz, fosil yakıtı dayalı bu sistemi geride bırakacaksa, yenilenebilir enerji üzerine AR-GE yatırımı yapılması gerekiyor. Bu teknolojileri ilk üretkenler de pazarı şimdiden elinde tutuyorlar. Dolayısıyla Çin'in güneş panellerinde, Fransa'nın ise rüzgâr piyasasında açık ara önde olması, gezegenin karbon liderleri olduklarını unutmamıza yetmemeli.

Paris iklim görüşmelerinde hiçbir gruba dâhil olmayan Türkiye ise ailenin mızımız çocuğu gibi. EK1 listesinden çıkartılarak, yardım eden değil yardım alan ülke pozisyonuna geçmek istiyor. Çünkü iklim dönüşümü için yapılan parasal yardımlarla bir devletin asli görevlerini yürütmeyi planlayacak kadar uyanık (!) Daha önceden başlamış ve hâlihazırda yürüyen birçok programın sürdürülme şekline bakarak anlaşılabilir bu, deprem vergileriyle yol yapmak gibi.

Bizler ise, ömrümüz boyunca hiç kullanmayacağımız köprü, ray ve kanal projelerinde kendimizle beraber 3 neslin daha borçlanmasını kabul etmiş oluyoruz. Çevresel etkileri görmezden gelinerek, çılgın (!) saiklerle, yerin altı ile üstünün yağmalanmasını izliyoruz.

Sonuçta benim gördüğüm, resmin büyüklüğünün korkutuculuğunun, çoğumuzu çaresiz hissettirdiği. Bir kısmımız kendimizle de çalışmaya adına bireysel çabalarla kirlenmedeki payımızı küçültmeye çalışıyoruz. Lakin küresel ısınmanın %50'sinden sorumlu nüfus dünyanın sadece %10'una tekabül ederken, krizin etkilerinden en önce sarsılacak %50'nin ısınmadaki payı sadece %10. Yani yoksullar, zaten gıdaya erişim problemi yaşayanlar, kendilerini koruyabilecek fırsatlara erişemeyenler bu krizin de ilk mağdurları olacak muhakkak. Misal yağın her yoğun yağışta bizler sıcaklık evlerimizde güvendeden, bölgemizde çadırdaki yaşayan yüzlerce tarım işçisi ailenin hayatı her seferinde darmadağın oluyor.

Peki ne yapacağız?

Sistemi değiştirmek, ancak kendimizi ve bakış açımızı değiştirmekle mümkün olabilir. Tekil eylemlerimiz kadar ve hatta ondan da öte birlikte değişmekle, birlikte durmakla, buna doğru adım atmakla. Belki daha adil bir gezegende yaşamının yolu gezegenin önce bizi birbirimize, kriz anlarıyla düğümlemesiyle mümkün olacak ama yapabildiğimizi cesaretle yapmak da yola çıkmak için hala en iyi başlangıç noktası. Bir yerden başlayalım yeter ki.

DÜNYANIN GİDİŞATINDAN KAYGI DUYANLAR İÇİN BİR KILAVUZ DENEMESİ

Bediz Yılmaz

Önce bir derin nefes alıp elimizde ne var ona bakalım. Ne de olsa daha ölmedik ve biliyoruz ki doğa öyle muhteşem bir organizma ki yokoluşlardan muazzam yaradılışlar çıkarıyor.

Bu dergiye, münhasıran bu köşeyi okuyanlar içinde biliyorum ki dünyanın gidişatından kaygı duyanlar var. Onlar, yani biz, hemen hemen her gün gezegenimize dair okuduğumuz haberlerle kahroluyoruz. Avustralya'da aylarca süren yangında bir milyardan fazla hayvan ölüyor; yanbaşıımızda Mersin'in göbeğinde bir orman yakılıyor ve oraya lüks konut mu yapılacak limon bahçesi mi bilemiyoruz; her geçen gün bir hayvan türü yok oluyor ya da artık bu dünyada yaşaması imkansızlaşacak ölçüde yaşam alanları tehdit ediliyor; her yaz daha sıcak, her kış daha kurak, yağışlar ya yetersiz ya da muson gibi; yiyeceklerimiz pestisit dolu, denizlerimiz plastik dolu, şehirlerimizde hava kirliliğinden nefes alamıyoruz, yollarda araba kirliliğinden adım atamıyoruz; sebzelerimiz plastik gibi, besleyici değil; çocuklarımız alerjili, astımlı, yahut obez... Aslında her gün biliyoruz adım adım yok oluşa gittiğimizi...

Bunları yüreğinin ta derinlerinde duyan biri olarak, bu haberlerin bizde yarattığı, dünyamızın gidişatına dair hissettiğimiz bu kaygının çoğu zaman bizleri teyakkuza geçirmek yerine ataletle sevk etmek gibi ters bir işlev gördüğünü düşünüyorum bazen. "Bu kadar devasa bir mevzu karşısında ben ne yapabilirim ki?" diyenler çok oluyor. (Çocuklar elbette farklı, onlar yetişkinlerden çok daha hızlı harekete geçiyorlar, kaygılarının altında ezilip kalmıyorlar.) Evet, hiçbirimiz tek başımıza küresel ısınmayı engelleyemeyiz, sıcaklık artışını durduramayız; evde bir odadan diğerine geçerken ampulleri kapatmakla fosil yakıt kullanımını azaltamayız; Pasifik Okyanusu'ndaki iki Türkiye büyüklüğündeki dev plastik adasını yok edemeyiz; yokolan yüzlerce tür hayvanı geri getiremeyiz, onu yapamayız bunu yapamayız... E peki hiçbir şey yapmadan kaderimize razı mı olacağız? Sorun devasa ve biz küçücümüz diye sonumuza boyun mu eğeceğiz? Sonumuz kaçınılmaz mı? Biz ölümlülerin elinden bir şey gelmez mi?

Bu köşede bunları anlatmaya çalışacağım, acemi bir çiftçi, elinden geleni yaptığı sürece umutsuz olmayan bir çevreci ve 13 yaşında bir iklim aktivisti annesi olarak, bilebildiğim kadıyla. Köşenin adı "Sakin Köşe"; çünkü önce biraz sakin olmalıyız diye düşünüyorum.

Hani şu meşhur ifadedeki gibi "Sakin ol ve yüreğindeki kaygıyı yere bırak". Ya da diğer meşhur sözdeki gibi, "Kötümser olmayı daha iyi günlere bırakalım".

Evet, önce bir derin nefes alıp elimizde ne var ona bakalım. Ne de olsa daha ölmedik, ve biliyoruz ki doğa öyle muhteşem bir organizma ki yokoluşlardan muazzam yaradılışlar çıkarıyor. Şairin dediği gibi, "Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum ... / Tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum". Evet, ne var elimizde, somut olarak? Haydi bir bakın ellerinize; evrimin iki şaheseri, iki (yüz) becerikli alet, iki yorulmaz işçi... O ellerle neler neler yapılmaz ki?

Sonra etrafınıza bakın: evinizde, balkonda veya bahçede, sitenizde, mahallenizde, şehrinizde sizin bir (aslında iki) el atmanızı bekleyen neler yok ki? Sonra alışkanlıklarımız var değişmeyi bekleyen, sizinle aynı kaygılı yüreğe sahip olan ama umutsuzca köşesine kaçmış onlarca insan var el ele tutuşmayı uman, kuşlar var bir yaban yemişinin yolunu gözleyen, ağaçlar var yemişini paylaşmak için cömertçe rengini kokusunu sunan... Bakmayı bildikçe katman katman açılacak yollar, elimizi değdikçe ısı ısı olacak tüm o yollar. Sakince, ama bıkmadan, umutsuzluğa kapılmadan, kapıları elinden tutup kaldırarak yürüyeceğiz o yolları. Artacak sayımız ve doğayı hiçe sayan insan faaliyetlerinin verdiği zararları azaltacağız.

Not: Yazıyı okuduktan sonra hâlâ kendi gücünüze inanmadıysanız, bir de bu şarkıyı dinleyin (tüyo için Melike Selin Durmaz'a teşekkürlerimle):

Şubadap Çocuk – Gökyüzünü İten Kuş

<https://www.youtube.com/watch?v=PrWtdwFMBQg>

Bir sonraki ay: Kolektif eylemek, gıda toplulukları, üreticilik...

DOĞA TAKVİMİ

2 Mart: Ağaçlara su yürümesi
6 Mart: Üçüncü cemre toprağa
14 Mart: Kocakarı fırtınası

21 Mart: Ekinoks / Newroz
24 Mart: Koz kavuran fırtınası
26 Mart: Çaylak fırtınası

ETKİNLİKLER

KONSER / PERFORMANS

Yasemin Gökse & Renkler ve Diller (Anımsama Konseri)
10 Mart 19.30
MBB Kongre ve Sergi Sarayı

Manga
13 Mart 20.00
Mersin Kültür Merkezi

Best Of Mazhar Alanson
13 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Mor ve Ötesi
20 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Erol Evgin
21 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Başrolde Emel Sayın Film Müzikleri
23 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Ayta Sözeri Gazinosu
20 Mart 21.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

TİYATRO / GÖSTERİ

Tamamla Bizi Ey Aşk
2 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Mahşer-i Cümbüş
5 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Merhaba
7 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

On Küçük Zenci
9 Mart 20.00
Mersin Kültür Merkezi

Radyatro Show
10 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Azizname
29 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

Pencere
31 Mart 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M.

OPERA / BALE

Atatürk Evi Konseri
1 Mart 14.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Kışa Veda Konseri
2 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Frida/Bale
3 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Senfonik Konser
Solist: Nana Miyoshi
7 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Aşk İksiri/Opera
10 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

OperAcapella Koro Konseri
11 Mart 19.00
Mersin Devlet Opera Balesi
Latin İtalyan Katolik Kilisesi

Hamlet/Bale
12 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Şekeronya/Çocuk Müzikali
14 Mart 12.00 / 16 Mart 10.30
Mersin Devlet Opera Balesi

Bir Mozart Profili/Konser
Solist:Cengiz Sayın
14 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Bir Napoli Gecesi/Konser
Solist:Hakan Aysev
16 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Arda Boyları/Bale
17 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

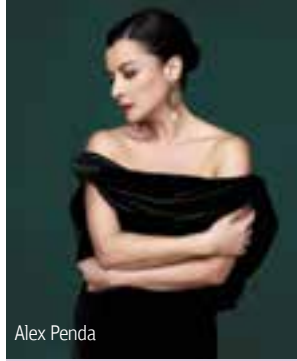
Senfonik Neşet Ertaş Türküleri
19 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Genç Solistler/Konser
21 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Bale

Trio Konser
24 Mart 20.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Arkeoloji Müzesi Konseri
25 Mart 14.00
Mersin Devlet Opera Balesi

Şendul/ Operet
28 Mart 20.00 / Prömiyer
Mersin Devlet Opera Balesi

19. Mersin Uluslararası Müzik Festivali Sanat Etkinlikleri Derneği tarafından düzenlenen Festival 1 Nisan-18 Nisan 2020 tarihleri arasında Mersin'in farklı konser salonları ve bazı tarihi mekanlarda gerçekleşecek. 1 Nisan 2020'de Michael Balke yönetimindeki Mumf Orkestrası eşliğinde soprano Alex Penda konseri ile açılış yapacak festival 18 gün boyunca farklı müzik türlerinden sanatçıları ağırlıyacak. Toplamda 16 etkinliğe ev sahipliği yapacak olan festivalde; Festival Sanat Ödülü, Festival Kent Ödülü ve Nevit Kodallı Genç Yetenek Ödülü, olmak üzere üç dalda ödül verilecek. Mersin'in tarihi ve kültürel zenginliklerini öne çıkarmak amacıyla her yıl düzenlenen beste yarışmasının ise bu yıldan itibaren iki yılda bir hayat bulacak.

FESTİVAL PROGRAMI

Alex Penda (Bulgaristan)
Şef: Michael Balke (Almanya)
MUMF Orkestrası
01 Nisan - 20.00
Mersin Kültür Merkezi

21. Nevit Kodallı Polifonik Korolar Şenliği
03-04-05 Nisan (Ücretsiz)
Mersin Kültür Merkezi

“Wishful Singing” Akapella Beş (Hollanda)
05 Nisan - 20.00
Mersin Latin Katolik Kilisesi

“Beethoven 250. Yılı Konseri”
Stratos Trio (Avusturya)
07 Nisan - 20.00
Mersin Üni. Yenişehir Kampüsü Nevit Kodallı Salonu

Goran Bregoviç Wedding and Funeral Band (Sırbistan)
10 Nisan - 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. M. Cumhuriyet Salonu

Buray
11 Nisan - 20.00 (Ücretsiz)
Toroslar Belediyesi Amfi Tiyatrosu

Ezginin Günlüğü
12 Nisan - 20.00 (Ücretsiz)
Mezitli Amfi Tiyatrosu

“40 Fingers” İtalyan Gitar Dörtlüsü (İtalya)
13 Nisan - 20.00
Tarsus Amerikan Koleji Salonu

Dört Piyano, Bir Mersin Zeynep Üçbaşaran, Cyrian Katsaris, Emmanuel Laziridis, Janis Vakarelis (Amerika, Yunanistan)
14 Nisan - 20.00
Yenişehir Belediyesi A. K. Merkezi Cumhuriyet Salonu

Buyepongo Latin Caz Müziği Topluluğu (Amerika)
15 Nisan - 20.00 (Ücretsiz)
Mersin Forum AVM Sanatçılar Meydanı

Keman Resitali Hasan Gökçe Yorgun Piyanist: Jiao Li (Çin)
15 Nisan - 20.00
Tarsus St. Paul Müzesi

Hüsnü Şenlendirici Şef: Bülent Yüksel Deniz Kuv. Kom. Deniz Yıldızları Caz Orkestrası
17 Nisan - 20.00
Mersin Kültür Merkezi

Galip Deniz Altınay

HERKESE MERHABA, MART AYININ GELMESİYLE BERABER KÜLTÜRHANE'DE UMUT DOLU YENİ BİR BAHARA DAHA MERHABA DİYORUZ. BU AY KÜLTÜRHANE'DE SİNEMANIN ODAĞINDA KADINLAR OLACAK. KADIN SİNEMA EMEKÇİLERİ TARAFINDAN YAZILAN, YÖNETİLEN FİMLERDEN OLUŞTURDUĞUMUZ SEÇKİMİZ ÜZERİNDEN HER FİLM SONRASINDA GERÇEKLEŞTİRECEĞİMİZ SÖYLEŞİLERDE DE KADINLARIN SİNEMA DENEYİMLERİNİ FARKLI BOYUTLARIYLA DA ELE ALMAYA ÇALIŞACAĞIZ. SİNEMA DOLU YENİ BİR AYDA GÖRÜŞMEK DİLEĞİYLE...

MART FİMLERİ

2 MART PAZARTESİ

Erkeksiz Kadınlar (Zanan-e bedun-e mardan)

Yapım Yılı: 2009 / Tür: Dram
Yönetmen: Shirin Neshat, Shoja Azari
Senaryo: Shoja Azari, Shirin Neshat
Ülke: İran-Almanya-Fransa-İtalya-Ukrayna -Fas
Filmin Özeti: İranlı yönetmen Shirin Neshat'ın ilk yönetmenlik çalışması olan “Erkeksiz Kadınlar” bizleri 1953 yılına, İran Başbakanı Musaddık'ın bir askeri darbeye yönetimi Şah Rıza Pehlevi'ye bırakmak zorunda kaldığı döneme götürüyor. Ülkede yaşananları dört kadının hikâyesi üzerinden anlatan film 2009 yılında Venedik Film Festivali'nde en iyi yönetmen dalında kazandığı ödülle de dikkatleri çekmişti.

9 MART PAZARTESİ

Ayı Adam (Grizzly Man)

Yapım Yılı: 2005 / Tür: Belgesel, Biyografi
Yönetmen: Werner Herzog
Senaryo: Werner Herzog
Ülke: Amerika Birleşik Devletleri
Filmin Özeti: Dünyaca ünlü yönetmen Werner Herzog'un boz ayılar üzerine çalışan çevreci ve aktivist Timothy Treadwell ve Amie Huguenard'ın Alaska'da ayılarla beraber yaşadığı 13 aya odaklanan belgeseli “Ayı

Adam” (Grizzly Man) bu ölümün ardındaki gerçekleri, doğa ve insan arasındaki ilişkinin sınırlarını sorguluyor.

AYIN FİLMİ

16 MART PAZARTESİ

Grbavica: Esmâ'nın Sırrı (Grbavica)
Yapım Yılı: 2006 / Tür: Dram
Yönetmen: Jasmila Zbanic
Senaryo: Jasmila Zbanic
Ülke: Bosna-Hersek-Hırvatistan-Avusturya- Almanya
Filmin Özeti: Kültürhane'de Sinema'nın Mart ayı seçkisi içerisinde “ayın filmi” olarak izleyeceğiniz Grbavica: Esmâ'nın Sırrı Bosna Savaşı üzerine çekilmiş en gerçekçi ve çarpıcı filmlerden biri olarak dikkat çekiyor. Yönetmen Jasmila Zbanic filmiyle üzerinden yıllar geçmiş bir savaşın bugüne olan etkilerini Esmâ isimli bir kadın ve kızı üzerinden bizlere anlatıyor. Savaşı yaşayan farklı nesillerden kadınların hikâyesi üzerinden seyirci savaşın bitmiş olsa bile o dönemde yaşananların etkisinin kuşaklar boyunca insanların hayatlarına etki edeceği gerçeğine tüm sarsıcılığıyla tanıklık ediyor. Yönetmenin savaşa dair kendi yaşadıklarının da filmin senaryosunun oluşumunda etkili olduğu yapım 2006 yılında Berlin Film Festivali'nde 'En İyi Film' ödülünün de sahibi oluyor.

23 MART PAZARTESİ

Ben Cadı Değilim (I am Not a Witch)

Yapım Yılı: 2017 / Tür: Dram
Yönetmen: Rungano Nyoni
Senaryo: Rungano Nyoni
Ülke: Zambiya-İngiltere-Fransa-Almanya
Filmin Özeti: Zambiya asıllı Gallerli

yönetmen Rungano Nyoni'nin ilk gösterimini Cannes Film Festivali'nde yapan filmi Ben Cadı Değilim bizleri küçük bir kızın yaşantısına götürüyor. Dokuz yaşındaki Shula'nın cadı olmakla suçlanmasıyla başlayan film Zambiya'da bir köyde yaşanan bir dizi absürd olayla seyirciyi karşı karşıya bırakıyor. Bir cadı gibi davranmak ya da bir keçiye dönüşmek gibi bir ikilemde kalan küçük Shula'nın yaşadıklarını konu alan film son yılların en heyecan verici keşiflerinden bir olmaya aday.

30 MART PAZARTESİ

Küçük Gün Işığım (Little Miss Sunshine)

Yapım Yılı: 2006 / Tür: Komedi – Drama
Yönetmen: Jonathan Dayton, Valerie Faris
Senaryo: Michael Arndt
Ülke: Amerika Birleşik Devletleri
Filmin Özeti: Amerikan bağımsız sinemasının 2000 sonrasındaki başarılı örneklerinden olan “Küçük Gün Işığım” sıradan bir Amerikan ailesinin küçük kızlarını bir yarışmaya götürmek üzere çıktıkları yolculuğu anlatıyor. Eski bir minibüse atlayarak yola çıkan aile, bu yolculuk sırasında bir aile olmanın ne demek olduğunu da keşfediyor. 2007 yılında En İyi Orijinal Senaryo dalında Oscar ödülü de kazanan film oyunculuklarıyla da izleyenlere keyifli anlar yaşatıyor.

AYIN SİNEMA OLAYI

Filmmor Kadın Kooperatifi tarafından 2003 yılından itibaren düzenlenen Uluslararası Gezici Filmmor Kadın Filmleri Festivali'nin 18.'si 16 Mart tarihinde İstanbul'da başlıyor. Her sene “Kadınlarla kadınlar için sinema yapmak, itiraz etmek, üretmek, düşlemek ve eylemek için” sloganıyla yollara düşen festival bu sene de kadın sinema emekçileri tarafından üretilen çalışmaları Türkiye'nin farklı illerinde seyirciyle buluşturacak. Festival kapsamında ayrıca söyleşiler ve atölyeler de yine seyircilerin katılımına açık olacak. Sinema ve medya gibi cinsiyetçiliğin yoğun olarak yaşandığı alanlarda kadınların sesinin duyulmasına olanak tanıyan festival ilerleyen aylarda Mersin'e de konuk olacak. Şimdiden merakla bekliyoruz...

BİR EŞİK MEKAN OLARAK KÜLTÜRHANE

“Demir olsam çürürdüm, toprak oldum da dayandım.”

Ulaş Bayraktar

Yaşar Kemal

29 Nisan 2017 tarihinde üniversiteden ihraç edilen üç akademisyen ve bir feminist aktivistin kurduğu Kültürhane medeni ölüme mahkûmiyete direnmenin ve hatta bunu tersine çevirmenin bir mecrası olma amacıyla yola çıktı. Toplumsal gerilimlerle harmanlanan bir siyasi konjonktür içinde hala paylaşacak deneyimlerimiz, temas kurabileceğimiz vesilelerimiz, ortak ilgi, değer ve duygularımız olduğunu göstermeye çalıştı. Yunan şehir plancısı Stavrides’in ifadesiyle bir eşik mekan yaratma azmindeydi: “Ayrıştırırken bağlandıran, bağlantırırken ayrıştırılan” içerisinde ve dışarısının birbirleriyle iletişim kurduğu, karşılıklı olarak birbirini tanımladığı, arada var olan, değişen büyüklüklerde bir arabulucu bölgesi olarak eşik.

Kültürhane’de iki buçuk yıldır deneyimlediğimiz müşterek pratikleri tarif etmek için eşik kıymetli bir metafor. Barış isteyen bir bildiriye imza attıkları için işlerinden edilen, toplumsal bir damgalamaya tabi tutulan bir grup akademisyenin hem kendi aralarındaki birlikteliklerine, hem de onlardan uzaklaştırılmaya çalışılan öğrencileri, arkadaşları ve hemşehrileri ile ilişkilerine ve bir kentin birbirlerine mesafeli kesimlerinin buluşmasına açılan bir geçişe açılan bir eşik. Ne bu cezaya imza atanlara açılan bir mücadele cephesi, ne de benzer düşünenlerin oluşturduğu bir kabile çünkü Kültürhane. Evet bir direniş mekanı ama belli bir odağa, politikaya karşı doğrudan bir karşı koyuş değil, bir arada olmaya yönelik bir davet, bir ısrar; bunun vesilelerini yaratmaya çalışma konusunda bir inat...

Bu direniş açılıştan beri düzenlenen yüzlerce etkinlik somutlaştı. Kültürhane’de, kariyerlerini bilgi üretme ve bunu aktarma üzerine kurmuş bilim emekçilerinin bir girişimiyle ortaya çıkmış olsa da bilimsel uzmanlığın aktarımından ziyade gündelik hayatın bilgi ve deneyimine bir değişim mecrası olmaya öncelik verdi. Bisiklet, ekoloji, edebiyat, sinema, fotoğrafçılık, dağcılık temalarında

onlarca sohbet evsahipliği yaptık. Güvenli motosiklet kullanım eğitimi de düzenlendi, dalgıçlığın tarihi de konuşuldu. Dinletiler düzenledik gitarlı, sazlı, sözlü. Korolar ağırladık, bir tane de rock grubu hatta. Masal dinledik muhtelif defalar, masalın ardından horror ettik hatta bir keresinde. Bir sürü gezgini ağırladık yolu Mersin’den geçen. Eğitimler düzenlendi toplumsal cinsiyet konusunda, göç ve göçmenler üzerine. Bir çocuk tiyatrosuna bile ev sahipliği yaptık. Maksudumuz farklı kesimlerin bir araya gelmesine önayak olmak, onların belki de tanımadıkları ama ortak ilgi alanlarına sahip oldukları hemşehrileri ile tanıştırmaktı.

Onlarca akademisyeni de ağırladık bu süre zarfında ama onlardan uzmanlık sunuşları istemedik. Bu uzmanlıkları perspektifinden gündelik hayatın hasbihalini ettik. ‘Umut Sohbetleri’ dedik bu buluşmalara çünkü yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen ve işlerin iyiye gideceğine dair rasyonel ipuçları olmasa da hala birbirimizi dinleyebiliyor, anlamakta inat etmenin bizatihi bir umut kaynağı olduğunu düşündük.

Bu ısrarda da yalnız kalmadık. Tüm bu etkinlikler sayesinde o kadar farklı hemşehrimizle tanıştık, onların tanışmasına vesile olduk ki çabalarımız karşılıksız kaldı denemez. Bir bostan olarak tahayyül ettiğimiz Kültürhane’de umut yetiştirmek için bir imeceye giriştik. Ve bunu yaşadığımız günlerin sorumlularını muhatap alarak yapmadık. Ne nefret besledik, ne öfke devşirdik. Bir arada olmanın keyfi ve huzurunda umut bulduk, ümitvar olabilmenin yolunu keşfettik.

Müşterekliğimizin yapı taşı oldu bu umuda ortaklık. Keyifle, tebessümümüze inadına sahip çıkarak, tanımadığımız insanlarla bir araya gelmenin ihtimalini ve onlarla yapabildiklerimizin görgüsü ile gelecekte umut kesmemeyi becerdik.